

Sygn. akt XVII AmE 287/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Preizner-Offman

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą(...)**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 11 sierpnia 2020 r. nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą
(...) na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji
(...) kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa
procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 287/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) decyzją z dnia 11 sierpnia 2020 r. znak: (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 48, art. 56 ust. 2h pkt 8, w związku z art. 43e ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2020 r., poz. 833 ze zm.) (dalej: Pe) oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r., poz. 256 ze zm.) w art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, orzekł że:

1. Przedsiębiorca M. S., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) (powód, Przedsiębiorca) nie zachował terminu na przekazanie danych, o którym mowa w art. 43e ustawy – Prawo energetyczne;
2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w łącznej wysokości 20 000 zł.

M. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą(...)w złożonym odwołaniu zaskarżył powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Powód zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie prawa materialnego w postaci art.56 ust.6a Pe poprzez

jego niezastosowanie w odniesieniu do odwołującego w sytuacji gdy stopień szkodliwości niedopełnienia obowiązku odwołującego jest znikomy oraz odwołujący po otrzymaniu decyzji przesłał stosowane informacje do urzędu.

Na podstawie powyższego zarzutu powód wniósł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary w całości, ewentualnie
2. uznanie, że stosunku do jednego naruszenia występują przesłanki do zastosowania art. 56 ust. 6a Pe i zmianę decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary odwołującemu za jedną instalację, ewentualnie
3. uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do organu.

Powód wskazał, że w dniu 20 grudnia 2019 r. złożył do Urzędu Regulacji Energetyki dwa pisma informujące o zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury. Przyznał, że nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku w określonym ustawowo terminie oraz nie złożył informacji na specjalnym druku. Potwierdził, że został wezwany przez Prezesa URE do złożenia wniosku na formularzu, lecz w wyniku błędu pracownika wezwania nie wykonano. Stosowne dokumenty Przedsiębiorca przesłał do URE niezwłocznie po otrzymaniu zaskarżonej decyzji. W ocenie powoda zakres naruszenia przez niego przepisów był znikomy, a po stronie organu nie nastąpiła żadna szkoda. Powód zauważył, że naruszenie dotyczyło niewykonania obowiązku informacyjnego i nie wiązało się z nim uszczuplenie należności publicznoprawnych, ani uszczerbek majątkowy po stronie Skarbu Państwa. Na podstawie przedstawionych okoliczności powód stwierdził, że w niniejszej sprawie Prezes URE powinien odstąpić od wymierzenia kary.

Powód oświadczył, że jako przedsiębiorca prowadzący jednoosobową działalność nie wiedział, iż zgłoszenie dotyczące zaprzestania eksploatacji stacji paliw powinien złożyć na stosownych formularzach. Zdaniem Przedsiębiorcy wysokość nałożonej decyzją kary pieniężnej jest zbyt dotkliwa i wygórowana. Stanowi aż (...)jego rocznego dochodu i została ustalona w oderwaniu od skali naruszenia i osiągniętego w 2019 r. dochodu, który wynosił nieco powyżej (...) zł. W ocenie powoda okoliczności przemawiają za zasadnością zastosowania przez Prezesa URE w sprawie art. 56 ust. 6a Pe.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji. Zauważył, że okoliczności dotyczące popełnienia deliktu administracyjnego nie są między stronami sporne. W odniesieniu do możliwości odstąpienia od wymierzenia kary Prezes URE powołał się na wymienione w art. 56 ust. 6a Pe przesłanki jego zastosowania w postaci znikomego stopnia szkodliwości czynu oraz zrealizowania obowiązku lub zaprzestania naruszenia prawa. Na podstawie ustaleń dotyczących okoliczności sprawy stwierdził, że w sprawie nie zostały spełnione przesłanki umożliwiające zastosowanie tej instytucji.

W odniesieniu do twierdzeń odwołania dotyczących wymiaru kary Prezes URE stwierdził, że sytuacja majątkowa powoda została oceniona właściwie, z uwzględnieniem osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. przychodu. Zaznaczył, że ze względu na określenie w ustawie wysokości kary z tytułu stwierdzonego naruszenia w sposób sztywny możliwość miarkowania wysokości kary została przez ustawodawcę wyłączona. W sprawie nie było więc możliwości jakiegokolwiek miarkowania kary bez względu na stopień zawinienia czy inne dotyczące Przedsiębiorcy okoliczności. W ocenie pozwanego wysokość nałożonej kary nie pogorszy płynności finansowej Przedsiębiorcy i jest proporcjonalna do uzyskanego przez niego przychodu. Pozwany podkreślił, że nakłada decyzją kara pieniężna powinna spełniać przewidziane dla niej funkcje, stanowić realną i odczuwalną dolegliwość dla przedsiębiorcy oraz oddziaływać na jego zachowanie w przyszłości.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 24 października 2013 r. Prezes udzielił Przedsiębiorcy M. S., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...), koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (bezsporne)

Pismami, które wpłynęły do Prezesa URE w dniu 20 grudnia 2019 r. Przedsiębiorca poinformował o zaprzestaniu z dniem 31 sierpnia 2018 r. eksploatacji stacji paliw ciekłych w(...), (...)-(...) W. oraz o zaprzestaniu z dniem 19 października 2018 r. eksploatacji stacji paliw ciekłych w P. przy ul. (...). (k. 1-2 akt adm.)

Prezes URE potraktował powyższe pismo jako wniosek o zmianę decyzji z dnia 24 października 2013 r., wobec czego decyzją z dnia 9 stycznia 2020 r. zmienił decyzję z dnia 24 października 2013 r. poprzez ograniczenie zakresu koncesji o możliwość prowadzenia działalności koncesjonowanej w wykorzystaniem ww. stacji paliw ciekłych.

Pismem z dnia 28 stycznia 2020 r. poinformowano Przedsiębiorcę o konieczności złożenia, zgodnie z art. 43e Pe informacji o zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury wykorzystywanej do prowadzonej działalności na stosowanym formularzu w terminie 7 dni oraz wezwano do złożenia tych informacji. Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na powyższe pismo i nie przedstawił wymaganych informacji. (k. 3 akt adm.)

W zw. z tym Prezes URE pismem z dnia 28 lutego 2020 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej. Jednocześnie wezwano Przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień oraz oświadczenia określającego wartość przychodów i dochodów uzyskanych w 2019 r. z działalności koncesjonowanej. Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na pismo. (k. 4 akt adm.)

Wezwanie zostało skutecznie doręczone Przedsiębiorcy w dniu 10 marca 2020 r. (k. 5 akt adm.)

Przedsiębiorca nie wykonał wezwania do przedstawienia Prezesowi URE wymienionych w piśmie z dnia 28 lutego 2020 r. informacji. (bezsporne)

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 lipca 2020 r. naczelnik Urzędu Skarbowego w O. pismem z dnia 16 lipca 2020 r. przedstawił Prezesowi URE informacje dotyczące osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2019 r. przychodu i dochodu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. (k. 12 akt adm.)

Pismem z dnia 17 lipca 2020 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej oraz poinformowano o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem. Przedsiębiorca nie skorzystał z tego uprawnienia. (k. 13 akt adm.)

W dniu 18 sierpnia 2020 r. doręczono Przedsiębiorcy zaskarżoną decyzję Prezesa URE. (potwierdzenie w aktach adm.)

Po droczeniu decyzji o nałożeniu kary pieniężnej Przedsiębiorca, pismem z dnia 21 sierpnia 2020 r. wystąpił do Prezesa URE z prośbą o odstąpienie od w/w decyzji, przedstawił przyczyny niewykonania wezwania z dnia 28 lutego 2020 r. Do pisma dołączono pismo z dnia 19 marca 2020 r. stanowiące odpowiedź na pismo Prezesa URE z dnia 28 lutego 2020 r. oraz złożoną na stosownych formularzach informację o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanych do prowadzenia działalności. (w aktach adm.)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów zebranych w postępowaniu administracyjnym, twierdzeń stron przedstawionych w pismach procesowych oraz faktów powszechnie znanych. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były przez strony kwestionowane i nie budziły wątpliwości Sądu.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 43e ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeladunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury.

W niniejszej sprawie okoliczność niewykonania przez Przedsiębiorcę ciężącego na nim obowiązku przekazania Prezesowi URE w terminie 7 dni informacji o trwałym zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury stacji paliw ciekłych na formularzu stanowiącym załącznik do rozporządzenia Ministra Energii z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie wzoru informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności (Dz. U. z 2019 r., poz. 947) nie była w odwołaniu kwestionowana.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 48 Pe, kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e Pe podlega karze pieniężnej. W art. 56 ust. 2h pkt 8 Pe ustawodawca ustalił wysokość kary z tytułu ww. naruszenia na kwotę 10 000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych.

Wobec ustalenia, że Przedsiębiorca nie wykonał ciężącego na nim obowiązku przekazania informacji, o których mowa w art. 43e ust. 1 Pe, Prezes URE zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 48 Pe zobowiązany był do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości określonej w art. 56 ust. 2h pkt 8 Pe.

Wskazać należało, że przewidziana w przepisach ustawy Prawo energetyczne odpowiedzialność administracyjna ma charakter obiektywny, czyli jest niezależna od winy przedsiębiorcy. Oznacza to, że dla możliwości zastosowania sankcji w postaci kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 48 Pe istotne jest jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie obiektywnego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia stwierdzenie, że zobowiązany nie dochował wymaganej w stosunkach danego rodzaju należytej staranności przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej. Istnienie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu. W sytuacji gdy powód w sposób oczywisty dopuścił się naruszenia norm prawa energetycznego, istniały podstawy do zastosowania wobec niego sankcji w postaci kary administracyjnej, o jakiej mowa w art. 56 ust. 1 pkt 48 Pe.

Podkreślenia wymaga również, że w złożonym odwołaniu powód nie przedstawił okoliczności, które wyłączałyby jego obiektywną odpowiedzialność za zaistniałe naruszenie.

Z uwagi na przyjęty na gruncie przepisów ustawy Prawo energetyczne obiektywny model odpowiedzialności, na powyższą ocenę nie ma wpływu okoliczność braku wiedzy zobowiązanego o istnieniu obowiązku informacyjnego z art. 43e ust. 1 Pe. W tym stanie podane w odwołaniu wyjaśnienie, że Przedsiębiorca nie miał wiedzy o ciężącym na nim obowiązku nie zwalnia go od odpowiedzialności z tytułu naruszenia. Jak trafnie wskazano w odpowiedzi na odwołanie, zgodnie z art. 355 § 2 k.c. powód jako podmiot prowadzący profesjonalnie działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi, zobowiązany jest do wykonywania tej działalności z należyłą starannością wymaganą ze względu na jej zawodowy charakter. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód nie wykazał staranności wymaganej od niego jako podmiotu wykonującego działalność koncesjonowaną. Należy przy tym podkreślić, że obciążający powoda obowiązek wynikał z przepisu ustawy Prawo energetyczne, która jest podstawowym i zasadniczym aktem prawa, regulującym prawa i obowiązki podmiotów działających w obszarze energetyki. Zatem w szczególności przedsiębiorcy wykonujący działalność koncesjonowaną w obszarze energetyki, nie mogą zasłaniać się niezajomością tak kluczowej dla tej branży regulacji prawnej jaką jest prawo energetyczne.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a Pe Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

Ustawa prawo energetyczne nie sprecyzowała w jaki sposób należy oceniać stopień szkodliwości czynu, jednak uczyniło to orzecznictwo sądowe. Sąd Najwyższy w wyroku z 15 października 2014 r., w sprawie sygn. akt III SK 47/13 uznał, że przy ocenie szkodliwości zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a prawa energetycznego instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w art. 56 prawa energetycznego.

Konieczne jest więc odwołanie się do art. 115 § 2 kodeksu karnego, który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu i który nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę:

- 1) rodzaj i charakter naruszonego dobra,
- 2) rozmiary wyrządzonej szkody,
- 3) sposób i okoliczności popełnienia czynu,
- 4) wagę naruszonych obowiązków,
- 5) postać zamiaru,
- 6) motywację sprawcy,
- 7) rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu „o stopniu społecznej szkodliwości mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10), przy czym podstawowe znaczenie dla określenia stopnia szkodliwości czynu mają rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem, rozmiar wyrządzonej i grożącej szkody oraz zamiar i motywacja sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2011 r., IV KK 382/10). [...] Nie uwzględnia się więc okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, ponieważ nie mieszczą się one w regulacji art. 115 § 2 kk”.

Podniesione przez powoda twierdzenie o braku uszczerbku majątkowego po stronie Skarbu Państwa nie może przesądzać o znikomej szkodliwości czynu, ponieważ naruszenie prawa przez powoda miało inne konsekwencje. W analizowanym przypadku naruszonym dobrem jest możliwość realizowania przez Prezesa URE zadań nałożonych na niego przez ustawodawcę. Prezes URE prowadzi rejestr przedsiębiorstw energetycznych posiadających koncesję. Obowiązek sprawozdawczy służy przygotowywaniu raportów, które stanowią podstawowe źródło bieżących informacji o funkcjonowaniu konkretnych przedsiębiorców na rynku paliw ciekłych. Pozwala to na badanie zgodności prowadzonej przez przedsiębiorców działalności z uprawnieniami wynikającymi z koncesji lub wpisu do rejestru podmiotów przywożących i niezwłoczne reagowanie w przypadku wykrycia nieprawidłowości. Brak realizacji przez przedsiębiorcę obowiązku poinformowania o zaprzestaniu eksploatacji infrastruktury uniemożliwiło zapewnienie wiarygodnej, aktualnej i pełnej informacji publikowanej na stronie Urzędu Regulacji Energetyki. Powód zrealizował ww. obowiązek dopiero po doręczeniu mu decyzji nakładającej karę pieniężną za niewywiązanie się z przedmiotowego obowiązku.

Podkreślić ponadto wypada, że art. 56 ust. 6a Pe ma charakter fakultatywny, zatem odstąpienie od wymierzenia kary nie tylko zależy od spełnienia przesłanki o charakterze ocennym, w postaci znikomej szkodliwości czynu, ale zależy od uznania organu, które wszakże nie może być dowolne i wynikać musi z merytorycznych przesłanek, ale z pewnością nie stanowi ono obowiązku organu do zastosowania powołanej regulacji w każdych warunkach (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 24 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 389/12).

W tym zakresie Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, że „art. 56 ust. 6a Pe należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. W ocenie Sądu Najwyższego [...] Prezes URE dysponuje pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary. [...] Organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu

widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, Legalis nr 2294222).

W wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI A Ca 381/15 Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że „niezasadne jest odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a Pe z uwagi na zrealizowanie przez przedsiębiorcę obowiązku, jeżeli obowiązek ten został wykonany już po wszczęciu postępowania o nałożenie kary pieniężnej”. Pokreślenia wymaga, iż termin realizacji obowiązku ustawowego ma charakter materialny, co oznacza, że wykonanie czynności po terminie jest bezskuteczne. Udzielenie informacji po upływie terminu ustawowego nie może być traktowane jak spełnienie obowiązku, ponieważ w ustawie zostało ustalone materialno-prawne wymaganie określonego zachowania we wskazanych ustawowo terminach.

Zdaniem Sądu Prezes URE prawidłowo rozważył wszystkie przesłanki rzutujące na wymiar kary tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie powoda oraz jego możliwości finansowe, o których stanowi art. 56 ust. 6 Pe. Wysokość tej kary, zgodnie z brzmieniem art. 56 ust. 2h pkt 8 Pe wynosi 10 000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Wysokość kary została ustalona w sposób sztywny i nie ma możliwości jej miarkowania. Ponadto, tak jak zauważył Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie, w niniejszej sprawie bez znaczenia jest kwota dochodu powoda uzyskanego w 2019 r., ponieważ oceniając możliwości finansowe przedsiębiorcy bierze się pod uwagę całość przychodu za dany rok. Powód nie wykazał również, że epidemia COVID-19 wpłynęła na spadek dochodów Przedsiębiorcy. Wymierzona kara nie stanowi zagrożenia dla płynności finansowej Przedsiębiorcy.

Należy podkreślić, że nałożona decyzją kara pieniężna musi być dla przedsiębiorcy wystarczająco odczuwalna, a więc nie może być jedynie symboliczna, gdyż tylko wówczas spełni ona swoją rolę przymuszającą do właściwego zachowania, ale także odniesie skutek wychowawczy i pozwoli zapobiec w przyszłości podobnym naruszeniom dokonywanym tak przez samego ukaranego przedsiębiorcę jak i innych przedsiębiorców działających na rynku obrotu paliwami.

Jak wynika z przedstawionej wyżej argumentacji, w sprawie brak było podstaw do uznania, że stopień szkodliwości czynu był znikomy. Na wysokość kary nie mogło mieć również wpływu uprzednie zachowanie powoda. W rezultacie nałożoną decyzją karę należało uznać za adekwatną w stosunku do popełnionego naruszenia. Wysokość kary stanowi niewielki procent przychodów powoda i nie wpłynie na pogorszenie kondycji finansowej Przedsiębiorcy. W tej sytuacji mając na uwadze, że nałożona kara powinna spełniać przewidziane funkcje ustawowe, podniesiony w odwołaniu zarzut należało uznać za nietrafny. Kara pieniężna pełni funkcję prewencyjną, powinna być realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu. Ponadto ma ona na celu zapobieganie podobnemu zachowaniu w przyszłości i motywowanie do przestrzegania reguł prawnych zarówno powoda jak i innych działających na rynku przedsiębiorców energetycznych.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne – art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.